

26. september 2007

Forslag

til

Lov om ændring af lov om en rejsegarantifond

(Drift, finansiering og sekretariatsbetjening af et rejseankenævn)

§ 1

I lov om en rejsegarantifond, jf. lov nr. 315 af 14. maj 1997, som ændret ved lov nr. 164 af 15. marts 2000 og lov nr. 207 af 29. marts 2004, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

”Stk. 2. I det omfang der er oprettet og godkendt et privat rejseankenævn i henhold til lov om forbrugerklager, skal fonden finansiere og sekretariatsbetjene nævnet. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugere vedrørende rejser.

2. § 9, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

”Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af familie- og forbrugerministeren.

Stk. 2. Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal ligeledes betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af et ankenævn, hvis ankenævnet er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af familie- og forbrugerministeren.”

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. februar 2008.

§ 3

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets formål

Formålet med lovforslaget er at sidestille et privat, godkendt ankenævn på rejseområdet med andre private, godkendte ankenævne, således at der anvendes de samme principper for omkostningsfinansiering. Dette indebærer f.eks., at en større del af udgifterne til sekretariatsbetjeningen af et ankenævn kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

Derudover tydeliggør lovforslaget, at Rejsegarantifondens forpligtigelse til at finansiere og sekretariatsbetjene et ankenævn alene gælder, når der eksisterer et privat klage- eller ankenævn, som er godkendt af familie- og forbrugerministeren efter lov om forbrugerklager.

Endeligt tydeliggøres det som konsekvens af ovenstående, at pligten til at indbetale administrationsbidrag til fondens drift af et ankenævn gøres afhængigt af, at nævnet er oprettet og godkendt efter lov om forbrugerklager.

2. Lovforslagets baggrund

I efteråret 1990 besluttede de to organisationer indenfor rejsebranchen – R.I.D. (Rejsearrangører i Danmark) og D.R.F. (Danmarks Rejsebureau Forening) – sammen med Forbrugerrådet at etablere et privat klagenævn – Rejseankenævnet.

Rejseankenævnet behandler klager fra forbrugere vedrørende visse rejser og er et privat klagenævn, som er godkendt af familie- og forbrugerministeren efter § 5 i lov om forbrugerklager.

Efter lov om en rejsegarantifond er Rejsegarantifonden en privat selvejende institution, der har til formål at sørge for, at kunder, der er strandet på et rejsemål som følge af en rejsearrangørs/en formidlers for en udenlandsk arrangørs konkurs eller insolvens, bliver transporteret hjem uden ekstraomkostninger, og at kunder, der har forudbetalt deres rejser, får deres penge tilbagebetalt.

Efter § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond finansierer og sekretariatsbetjener Rejsegarantifonden desuden et rejseankenævn, der er godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 207 af 29. marts 2004 for at muliggøre en sammenlægning af fondens og Rejseankenævnets sekretariater. Indtil da havde Rejsegarantifonden og Rejseankenævnet været to adskilte, selvstændige institutioner med hvert sit sekretariat.

Erfaringerne og udviklingen på rejseområdet i øvrigt har gjort det nødvendigt at justere loven med henblik på at tydeliggøre og fremtidssikre fondens drift af et ankenævn.

I Rejseankenævnet er det branchens opfattelse, at sagsomkostningerne ved at føre en sag er for høje i forhold til sagsgenstanden (værdien af f.eks. rejsen). Dermed opstår der en risiko for, at virksomhederne forliger sager alene for at undgå risikoen for at tabe sagen og dermed få en større omkostning, selv om sagen måske kan falde ud til virksomhedens fordel, hvis den kom til afgørelse i nævnet. Branchen ønsker, at en større del

af sagsomkostningerne for de selskaber, som taber eller forliger en sag ved et rejseankenævn, kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

Sådanne spørgsmål bør drøftes og afklares blandt stifterne af et privat, godkendt ankenævn med henblik på at sikre en effektiv incitamentsstruktur for den pågældende branche. Derfor har den gældende lov om en rejsegarantifond vist sig uhensigtsmæssig på dette punkt.

Ved at fondens finansiering af et ankenævn på rejseområdet fremover sidestilles med, hvad der gælder for andre godkendte, private ankenævne, tages der samtidig højde for, at der ikke optræder uoverensstemmelse mellem fondens drift af Rejseankenævnet, stifternes holdning til omkostningsfinansieringen og det nuværende lovgrundlag.

I Rejsegarantifondens årsrapport for 2006 har Rigsrevisionen i en revisionspåtegning taget forbehold for, at gebyrbeløbene for tabte sager i Rejseankenævnet ikke er reguleret i takt med den stigning, der har været i udgifterne til at drive ankenævnet. De manglende gebyrindtægter har Rejsegarantifonden i stedet opkrævet som administrationsbidrag hos alle de bidragspligtige.

Rigsrevisionens forbehold baseres på, at det af forarbejderne til bestemmelsen i § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond fremgår, at fonden alene skal opkræve administrationsbidrag til dækning af ankenævnets netto-driftsudgifter.

Endelig har en lovændring i 2004 taget udgangspunkt i sammenlægningen af de eksisterende sekretariater for Rejsegarantifonden og Rejseankenævnet og dermed situationen i 2004. Lovforslaget præciserer fremadrettet, at såfremt der ikke findes et privat, godkendt ankenævn på rejseområdet, er fonden ikke forpligtet til at finansiere og sekretariatsbetjene et sådant nævn.

Omvendt er fonden forpligtet til at finansiere og sekretariatsbetjene godkendte private ankenævne, såfremt der findes et eller flere godkendte nævn.

Hvis branchen ikke driver et godkendt privat klagenævn, vil sagerne skulle behandles af det offentlige Forbrugerklagenævn.

3. Gældende ret

Ved lov nr. 207 af 29. marts 2004 om ændring af lov om en rejsegarantifond blev Rejsegarantifondens formål udvidet for at muliggøre en sammenlægning af Rejsegarantifondens og Rejseankenævnets sekretariater.

Alle rejsearrangører/formidlere, der udbyder pakkerejser, skal registreres i Rejsegarantifonden og stille en garanti, der er fastsat i henhold til selskabets omsætning. En pakkerejse består af en kombination af minimum to af følgende elementer: Transport, indkvartering eller andre turistmæssige ydelser.

Efter § 17, stk. 3, i lov om forbrugerklager kan økonomi og erhvervsministeren (nu familie- og forbrugermi- nisteren) fastsætte regler om, at en erhvervsdrivende skal betale et beløb til et ankenævn for nævnets udgifter til en sags behandling ved nævnet, hvis forbrugeren får medhold eller sagen forliges. Der vil kunne fastsættes regler om, at en erhvervsdrivende, som ikke bidrager til nævnets drift, skal betale et højere beløb end er- hvervsdrivende, der bidrager til nævnets drift. Omkostningerne skal fremgå af ankenævnets vedtægter og

fastsættes i bekendtgørelsen om godkendelse af ankenævnene. Det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbenes størrelse er, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Efter § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond finansierer og sekretariatsbetjener Rejsegarantifonden et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugerne vedrørende rejser.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond, at efter § 5 i lov om forbrugerklager skal nævnet være godkendt af økonomi- og erhvervsministeren (nu familie- og forbrugerministeren), og drives efter de principper, som er fastlagt i klagenævnsløven, herunder princippet om, at en erhvervsdrivende, der taber en sag, skal bære omkostningerne ved sagsbehandlingen. Det er fonden, der oppebærer disse indtægter samt indtægterne fra forbrugernes indbetaling af klagegebyrer i forbindelse med indgivelse af en klage til nævnet. Fonden skal således alene opkræve administrationsbidrag til ankenævnets netto-driftsudgifter.

Efter § 9, stk. 1, i lov om en rejsegarantifond skal arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af økonomi- og erhvervsministeren (nu familie- og forbrugerministeren).

4. Familie- og Forbrugerministeriets overvejelser

Det foreslås, at Rejsegarantifondens pligt til at finansiere og sekretariatsbetjene et godkendt ankenævn ændres til, at dette gøres afhængig af om branchen driver et privat klage- eller ankenævn, som er godkendt af familie- og forbrugerministeren efter lov om forbrugerklager. Fonden skal således fortsat finansiere og sekretariatsbetjene et ankenævn, hvis branchen driver et privat klage- eller ankenævn, der er godkendt af familie- og forbrugerministeren.

Desuden foreslås det at ændre principperne for Rejsegarantifondens opkrævning af bidrag til et rejseankenævn, således at der åbnes mulighed for, at en større del af sagsomkostningerne for de selskaber, som taber eller forliger en sag ved et rejseankenævn, kan dækkes kollektivt af rejsebranchen. Det skal således være stifterne af ankenævnet, der fastsætter andelen af sagsomkostninger i ankenævnet, som skal dækkes af gebyrer, herunder gebyret for at tabe eller forlige en sag ved et rejseankenævn. Dette skal ske under hensyntagen til, at de øvrige principper i klagenævnsløven overholdes, herunder det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbets størrelse om, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Endelig foreslås det at gøre forpligtigelsen for arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør til at indbetale administrationsbidrag til et ankenævn afhængigt af, om branchen driver et klage- eller ankenævn, som er godkendt af familie- og forbrugerministeren efter § 5 i lov om forbrugerklager.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for stat, regioner eller kommuner.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

[Lovforslaget har været forelagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering (CKR). Lovforslaget giver grundlag for en videreførelse af den praksis Rejseankenævnet allerede i dag følger, og medfører derfor ingen nye økonomiske eller administrative konsekvenser. Derfor vurderer CKR, at lovforslaget ikke indeholder væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det er derfor ikke blevet forelagt et af Erhvervs- og Selskabsstyrelsens virksomhedspaneler.]

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Samlet vurdering af lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

8. Hørte myndigheder og organisationer

Lovforslaget har været sendt i høring hos:

Xxxx

Xxxxx

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

I bilaget til lovforslaget er de foreslåede bestemmelser sammenholdt med de gældende regler.

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2)

I dag har Rejsegarantifonden efter § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond en forpligtelse til at finansiere og sekretariatsbetjene et rejseankenævn, som er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Danmarks Rejsebureau Forening, som er en af stifterne af Rejseankenævnet, har opsagt vedtægterne for ankenævnet til udløb 31. marts 2008.

Bestemmelsen i § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond, hvorefter fonden forpligtes til at finansiere og sekretariatsbetjene et rejseankenævn, foreslås ændret, således at det præciseres, at Rejsegarantifonden ikke er forpligtet til at finansiere og sekretariatsbetjene et godkendt ankenævn, hvis der ikke er oprettet et sådant. Omvendt er fonden fortsat forpligtet til at finansiere og sekretariatsbetjene et privat klage- eller ankenævn, der er godkendt af familie- og forbrugerministeren, såfremt det eksisterer.

Ændringen præciserer derfor, at Rejsegarantifonden ikke har en forpligtelse til at sikre oprettelse og drift mv. af et ankenævn.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i § 1, stk. 2, i lov om en rejsegarantifond, at efter § 5 i lov om forbrugerklager skal nævnet være godkendt af økonomi- og erhvervsministeren (nu familie- og forbrugerministeren) og drives efter de principper, som er fastlagt i klagenævnsløven, herunder princippet om, at en erhvervsdrivende, der taber en sag, skal bære omkostningerne ved sagsbehandlingen. Det er fonden, der oppebærer disse indtægter samt indtægterne fra forbrugernes indbetaling af klagegebyrer i forbindelse med indgivelse af en klage til nævnet.

Klagenævnsløven giver ankenævnene mulighed for at pålægge de erhvervsdrivende at betale et omkostningsbeløb, hvis forbrugeren får medhold i klagen eller hvis sagen forliges til forbrugeren til fordel. Det er frivilligt, om et ankenævn vil benytte denne mulighed. Det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbets størrelse er, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Godkendelse af gebyrstørrelser i private, godkendte ankenævne kan baseres på forskellige udgangspunkter af hensyn til branchernes forskelligheder. Yderpunkterne vil være ankenævn, hvor brancheforeningens medlemmer generelt, f.eks. via et medlemsbidrag, betaler fuldt ud til hele driften af ankenævnet, overfor ankenævn, hvor omkostningerne pålægges de tabende virksomheder. Der er også ankenævn, hvor driften finansieres på en måde, der ligger mellem de to yderpunkter, dvs. delvis finansiering via medlemsbidrag og betaling af omkostninger pr. sag, typisk den sagkyndiges udgift, hvis forbrugeren får medhold.

Det foreslås, at ændre principperne for Rejsegarantifondens opkrævning af bidrag til et rejseankenævn, således, at der i lighed med, hvad der gælder for øvrige godkendte klagenævne, åbnes mulighed for, at en større del af sagsomkostningerne ved ankenævnet kan dækkes kollektivt af rejsebranchen. Det skal således være stifterne af ankenævnet, der fastsætter andelen af sagsomkostninger i ankenævnet, som skal dækkes af gebyrer, herunder gebyret for at tabe eller forlige en sag ved et rejseankenævn. De øvrige principper i klage-

nævnsloven skal overholdes, herunder det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbets størrelse om, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Der er mulighed for at pålægge de erhvervsdrivende at betale et omkostningsbeløb, hvis forbrugeren får medhold i klagen, eller hvis sagen forliges til forbrugeren fordel efter sagkyndig bistand. Desuden er det muligt at fastsætte bestemmelser i vedtægterne om, at en erhvervsdrivende, som ikke bidrager til nævnets drift, skal betale et højere beløb end erhvervsdrivende, der bidrager til nævnets drift. Omkostningerne skal fremgå af ankenævnets vedtægter og fastsættes i bekendtgørelsen om omkostningerne ved godkendte, private klage- eller ankenævn.

Der ændres ikke ved det forhold, at et opkrævet administrationsbidrag til et rejseankenævn forholdsmæssigt skal dække de faktiske omkostninger til driften af et fælles sekretariat med Rejsegarantifonden fratrukket de gebyrindtægter, som fastsættes af stifterne af rejseankenævnet og opkræves efter et godkendt rejseankenævns vedtægter.

Til nr. 2 (§ 9, stk. 1 og 2)

Efter § 9, stk. 1, i lov om en rejsegarantifond skal arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør betale et administrationsgebyr til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af økonomi- og erhvervsministeren (nu familie- og forbrugerministeren).

I forhold til forslaget § 9, stk. 1, om betaling af et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens driftsudgifter er der ikke tilsigtet en ændring af de nugældende principper for beregning og sammensætning af administrationsbidraget.

Efter forslaget § 9, stk. 2, skal arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør ligeledes betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af et ankenævn. Et opkrævet administrationsbidrag til et rejseankenævn skal forholdsmæssigt dække de faktiske omkostninger til driften af et fælles sekretariat med Rejsegarantifonden fratrukket de gebyrindtægter, som fastsættes af stifterne af rejseankenævnet og opkræves efter et godkendt rejseankenævns vedtægter, jf. i øvrigt bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 1 (§ 1, stk. 2).

Det foreslås endvidere, at gøre forpligtigelsen for arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør til at betale administrationsbidrag til fonden til finansiering af ankenævnets driftsudgifter afhængig af, om branchen driver et ankenævn, der er godkendt af familie- og forbrugerministeren efter § 5 i lov om forbrugerklager.

Det er kun forpligtigelsen for arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør til at betale administrationsbidrag til fonden til finansiering af ankenævnets driftsudgifter, som ændres. Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal således fortsat betale administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens driftsudgifter.

Familie- og forbrugerministeren skal fortsat godkende stifterens fastsættelse af administrationsbidragets størrelse.

*Til § 2
(ikrafttræden)*

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. februar 2008.

Til § 3
(Færøerne og Grønland)

Da hovedloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men kan sættes i kraft ved kongelig anordning, skal det samme gælde for de foreslåede ændringer af loven.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>§ 1. [...]</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fonden finansierer og sekretariatsbetjener et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugere vedrørende rejser.</p> <p>§ 9. Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af økonomi- og erhvervsministeren.</p>	<p>I lov om en rejsegarantifond, jf. lov nr. 315 af 14. maj 1997, som ændret ved lov nr. 164 af 15. marts 2000 og lov nr. 207 af 29. marts 2004, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. § 1, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p><i>Stk. 2.</i> I det omfang der er oprettet og godkendt et privat rejseankenævn i henhold til lov om forbrugerklager, skal fonden finansiere og sekretariatsbetjener nævnet. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugere vedrørende rejser.</p> <p>2. § 9, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>”Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af familie- og forbrugerministeren.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> [...].</p>	

Stk. 2. Arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør skal ligeledes betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af et ankenævn, hvis ankenævnet er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager.”

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. februar 2008.

§ 3

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.